

svetliť, že aj nočné motýle sú dobré, nielen tie, ktoré lietajú cez deň. A teda ich netreba hneď všetky vyzabíjať. Zobral som si posledný chlieb s džemom a odišiel znechutený, že ak budúcnosť tohto sveta je v rukách týchto chlapcov, potom sme v riadnej kaši.

Ráno prišiel za mnou najmladší z chlapcov, v ruke držal mŕtvu nočnú moru a lupu: - Pozri sa! Ukázal na motýľa. Keď ju vidíš pod lupou, vyzerá ako plyšový macík s krídelkami. - Máš rád plyšových medvedíkov? - Spýtal som sa. - Áno, mám ich rád, odpovedal.

Phlapci hodili všetky nočné motýle do jedného vreca. Vlastne okrem tohto najmenšieho chlapca. Ten v nich objavil niečo pekné. Pripomínajú mu pod lupou plyšového medvedíka.

No a vtedy som si to uvedomil aj ja. Netreba všetkých týchto chlapcov hodiť do jedného vreca. Je medzi nimi tento najmenší chlapec a ten vidí svet inak ako jeho kamaráti.

2024.3.16.

Sobota

Odjakživa som túžil po kukučkových hodinách. Takých tých veľkých, s dvierkami a kukučkou a retiazkami a závažiami na nich. A tak som si jedny zadovážil. Vlastne ani nie tak pre seba, ako pre svoju ženu. Viete, je to taká finta. A funguje tak, že mojej žene sa aj tak zvyčajne nepáči to, čo jej kúpim. A preto nakoniec tieto dary prischnú mne. Chápete. Tak som si povedal, že jej rovno môžem darovať niečo, čo si želim ja. Ona dostane dobrý úmysel a ja darček. Je to tak trocha šibalské a zároveň praktické. Na staré kukučkové hodiny som nemal peniaze, tak som si kúpil nové. Len som si akosi nevšimol, že sa musia ešte po zakúpení poskladať. A ja práve nie som veľký talent na montovanie kukučkových hodín. Po rozbalení na mňa vykuklo 5 škatuliek s rozličnými dielmi. Všetko sa mi podarilo poskladať dokopy. Chvalabohu, nezostala mi žiadna súčiastka navyše. Zavesil som ich na stenu. Potiahol som závažia, rozhýbal kyvadlo a spravil pár krokov dozadu. Ešte sa mi nikdy nepodarilo poskladať takú komplikovanú vec. Bol som na seba hrdý. Odbila celá hodina, dvierka sa rozleteli, ale vtáčik nevyletel. Len spoza hodín sa ozvalo: Ku- ku- ku... tri zakukania a nič viac. Veď je predsa poludnie!!!

Romocou vidličky a nožička som sa snažil kukučku vypáčiť z hodín. Zdalo sa mi, že sa mi to aj podarilo. Pretočil som ručičku na tretiu hodinu a čakal. Znova odbila celá hodina, dvierka sa rozleteli ale vtáka nikde. Len malé kuk... spoza dvierok. To už som držal v ruke kladivo a bez okolkov som dohovárал vtáčikovi. Ešte som nimi trocha potriasol a čakal na celú hodinu. Dvierka sa otvorili, ale už zostalo úplné ticho. V hodinách som už len zazrel „vtáčiu mŕtvolku“, s pružinou omotanou okolo krku, ktorá ležala naboku. Asi som prvý, komu sa podarilo zavraždiť kukučku z hodín. Čo teraz? Rozhodol som sa predsa len darovať tieto hodiny mojej žene. Aj s príbehom o tom, ako som zabil kukučku. A hoci tomu nebudete veriť, veľmi dlho sme sa na tom celom s mojou ženou smiali, až nám slzy tiekli z očí.

Pôstne listy 2024

Podľa knihy od R. Fulghuma: Všetko, čo naozaj potrebujem vedieť, som sa naučil v škôlke. - zostavil Peter Naňo, sdb

2024.3.10.

Štvrtá pôstna nedela

Jedného pekného dňa zaklopal na moje dvere chlapec. Bol hluchonemý a tak mi len ukázal papierik, kde bolo napísané: „Ak chcete, pohrabem vám záhradu. Cena 2 eurá.“ Nastalo dlhšie ticho a v hlave sa mi spustil roj myšlienok. S mojou záhradou je to tak, že o listí sme sa dost' pohádali s mojou manželkou. Ja som bol za to, aby sa listie nehrabalo, ale manželka chcela mať záhradu tip-top, takže podľa nej sa muselo všetko pekne pohrabať. Nakoniec to skončilo kompromisom, že pol záhrady bola pohrabaná od listia a druhá nie. No a práve na tú nepohrabanú stranu záhrady mal záľusk tento mladý pracovník. Čo mu odpovedať? Váhal som a zvažoval pre a proti, keď som mu navrhol (teda napísal): „Dobre teda, môžeš ju pohrabať.“

Phalan sa pustil do záhrady, nanosil listie na jednu stranu a keď večer končil, obhliadol sa, či nejaké listy nezostali na tráve. Potom mi napísal, že príde ešte zajtra, lebo celú záhradu nesti-

hol dokončiť.

Ráno prišiel, skontroloval, či ešte nejaké listie nepopadalo na pohrabanú časť záhrady a keď všetko dokončil, spolu sme ho prehodili na hnoj. Poďakoval som sa mu, dal mu tie dve eurá a niečo navyše a rozmýšľal som, či by som to listie predsa len znova nerozniesol naspäť na tú moju nepohrabanú časť záhrady, aby dohoda s mojou manželkou bola splnená. (V tomto som tvrdohlavý ako mulica.)

No nakoniec som to nechal tak. Hrial ma dobrý pocit z toho, že som ustúpil a aj vďačnosť za tohto usilovného pracovníka.

2024.3.11.

Pondelok

Byvam na konci ulice. Je to taká úzka krivolaká ulička, ktorá je na konci slepá. Ak sa k nám chcete dostať, musíte sa prebiť pomedzi zastavené autá a modliť sa pri tom, aby náhodou nejaký zo susedov nešiel oproti. Dlhšie sme nemali pri odbočení na našu ulicu dopravnú značku „slepá ulica“, tak sme to so susedom vybavili. Už tam je. Bolo nám aj ľúto zablúdených áut, rozčarovných vodičov a tiež našej trávy pred domom, kde sa museli otáčať, aby sa vrátili na hlavnú cestu. A výsledok? Čo si myslíte?

Máte pravdu, počet áut, ktoré vošli na našu ulicu a museli sa otáčať pred našimi domami sa vôbec nezmenšil. To by chcelo vysokú školu psychológie, aby to človek pochopil. (Žeby popieranie reality?) Veď jasne svieti do diaľky to zvláštne „Téčko“ na modrom pozadí a kričí: „Sem nechod, ak tu nemáš dákeho známeho!“ Nie! Vodiči s tvrdohlavou presvedčivosťou zabočia, zostanú ako zamrznutí, keď zistia, že ďalej sa ísť nedá a potom sa snažia otočiť po na-

ších trávnikoch.

*K*ed' som sa nad tým zamyslel, uvedomil som si, že aj v mojom živote boli obdobia, keď som bol zaseknutý v slepej uličke života, ale stále som si to nechcel pripustiť. Akosi som stále dúfal, že tam niekde bude cesta ďalej, keď už som zašiel až sem. Nechcelo sa mi otáčať a vracat' sa. No nakoniec som musel priznať, že to je tak. Cesta skončila a ak sa chcem v živote posunúť, musím zaradiť spiatočku. Niektoré boje sú totiž vopred prehraté.

2024.3.12.

Utorok

*N*iekde som čítal, že na Šalamúnových ostrovoch majú zaujímavý štýl rúbania stromov. Prídu ku stromu a začnú všetci muži na neho kričať. Tak to robia po 30 dní. Nakoniec strom odumrie padne ako zot'atý. Nevie, akoľko je to pravda. Zdá sa to byť taký primitívny spôsob vnímania sveta. Vraj pri tom zomrie „duch stromu“. No keďže my v civilizovanom svete máme motorové píly, nepotrebuje kričať po stromoch. Navyše vykrikovať v lese sa nemá, že?

*M*y však kričíme na niečo iné. Na auto, čo nechce naštartovať, na vlak čo mešká, na pero, čo nechce písať... jednoducho radi kričíme na stroje, čo nefungujú. Najradšej by sme ich

vyhodili niekam na smetisko alebo do koša.

*A*lebo a to je asi horšie, kričím p;o sebe navzájom. „Prečo si nekúpil jogurt?! Prečo si si zas kúpila tú kabelku?! Prečo nosíš zo školy také zlé známky?“ Ako by povedali na Šalamúnových ostrovoch, dajte si pozor, aby ste nezabili v človeku jeho ducha. A to by sme určite nikto nechceli.

*P*reto občas, keď ma nikto nevidí, vykričím sa v lese, na prechádzke. Verím, že mi to srnky a stromy odpustia. Niekedy tej bolesti je naozaj veľa. Niekedy by som už vybuchol zo seba von. Krik je zvukom bolesti mojej duše. Potrebuje si nájsť miesto, kde vyjde na povrch, ale neublíži.

*M*oja žena je lekárka a ja ju mám veľmi rád. Rád snorím po nových poznatkoch a tak si občas zoberiem do rúk jednu z jej medicínskych kníh a začnem si v nej listovať. Veď ak je návod na starostlivosť o auto, prečo sa nedozvedieť niečo o starostlivosti o vlastné telo?

*J*a viem, ja viem, mnohí až tak lekárom dnes nedôverujú, hľadajú si vlastné cesty, názory, liečby... a to už nehovorím o tom, že aký významný je pri uzdravovaní samotný prístup k človeku, dôvera, pochopenie či povzbudenie. (Aj o efekte placebo by sa dalo veľa hovoriť.)

*N*o ja som pri listovaní manželkiných kníh objavil jeden prístup, ktorý sa skoro všade opakoval. Chcete vedieť aký? Bol veľmi jednoduchý: „Uložte pacienta na pohodlné miesto, presvedčte sa, že pacient dýcha, nekrvácá a je v teple a suchu.“

*T*o je všetko.

*J*ednoduchý a základný postup môže byť však zaujímavým princípom v našom bežnom živote. Stačí sa spýtať sám seba: „Som na pohodlnom, bezpečnom mieste? Dýcham plynule? Nie som doráňaný, nebolí ma niečo? (Na tele či na duši?)“

2024.3.13.

Streda

*M*ožno nakoniec väčšina z nás zomrie na nemocničnom lôžku, pripútaný k hadičkám a káblom. Tak to v dnešnej modernej dobe býva najčastejšie. Chceme človeka udržať pri živote, čo najdlhšie. No nájsť si chvíľku na seba, vnímať sám seba, čo sa so mnou deje, je prvým krokom k tomu, aby sme tento život žili spokojnejšie a šťastnejšie.

2024.3.14.

Štvrtok

*S*o ženou radi odoberáme reklamné letáky a stali sme sa na nich tak trocha závislí. Potom si niekedy večer sadneme a prezeráme si ich. Pozeráme na všetky tie veci, ktoré nemáme a ani sme netušili, že existujú. Žena pozerajúc chvíľu na mňa sa zrazu opýtala:

*P*o ešte nemáš a veľmi po tom túžiš?

*N*ajprv som odsunul nabok moje najabsurdnejšie myšlienky a potom zo mňa vyšlo:

*R*ád by som čo len jeden deň pozeral na svet očami niekoho iného. Byť v jeho vnútri, vedieť to, čo viem a zároveň vidieť a vedieť, čo si myslí ten druhý.

*N*o potom zo mňa vyšlo aj niečo viac:

*R*ád by som stretol ešte raz svojich starých otcov, ktorí záhadne zomreli.

Rád by som vedel, aký bude svet o 5 rokov.

*A*tak ďalej, a tak ďalej... chápete ako tento rozhovor, ktorý začal tak nevinne nad kopou letákov pokračoval. Rozprávali sme sa dlho a žiadnu z našich túžob sme si nemohli len tak objednať cez internet. Boli to naše fantázie a nostalgie, ktoré sú v nás zabalené v škatuliach s názvom sny.

*A*čo vy? O čom by ste snívali nad kopou letákov?

*N*a verande domu starého otca pri petrolejovej lampe hrám karty s deťmi. Sú to deti od suseda a ich kamaráti. Mám ich dnes večer na starosti. Máme tú chlebičku a dobrý marhuľový džem. Všetci máme na hlavách kovbojské klobúky, v ústach špáradlá. Keď človek hrá karty, musí vyzerat' vážne. Občas sa snaží niekto podvádzať. Veď to poznáte. V hre sú predsa lentilky. Tak prečo občas nezahrať falošnou kartou?

*U*ž som prišiel skoro o všetky – lentilky. Od absolútnej prehry ma zachránili len nočné motýle – mory. Roj týchto motýľov krúži okolo petrolejovej lampy. Niekedy sa daktorý spáli a padne ako pod'atý na stôl. Jeden z chlapcov to už nevydržal, zroloval noviny a jedného po druhom začal kántriť hlavu - nehlava. Plieskal po nich vzduchom ako keby išlo o život. A veru išlo. Ale iba tým motýľom. Mne sa to nepozdávalo a tak som sa postavil na ich obranu.

*P*rečo zabíjaš tie nočné motýle? - Lebo sú zlé! Odpovedal chlapec. - Veď nám zožerú oblečenie! Pridal sa druhý. - Sú otravné a treba ich pozabíjať. Dodal ďalší.

*N*evedel som ako im to vy-

2024.3.15.

Piatok

